

Szerkesztési iroda

Sepsi-Szentgyörgyön
Csiki-utca, Matheovics-féle
ház, hová
a lap szellemi részét illető
kérlemények küldendők.

Kiadó hivatal:

BERNSTEIN MÁRK
könyvnyomdája
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmintesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.
A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen laphten-
kint kétszer:
osütörtökön és vasárnap.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 ft — kr.
Fél évre . . . 3 ft — kr.
Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, va y
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyiltér sora 15 kr.

A „katonásdi” az országházban.

Budapest, november 26.

Nem futja ki, hogy a „Nemere”-nek azon a napon táviratozom meg ezt a vezérékiket, mikor a véderőről szóló törvényjavaslat letárgyalatott s mikor a szavazás már meg is történt. Lehet, hogy mire e sorok leérkeznek, akkor már a törvényjavaslat meg is szavaztatott. Ha olyan jó mameluk volnék, még azt is megírnám előre, hogy ennyi meg ennyi szavazattöbbséggel elfogadtattott, hogy a szavazásra az ellenzék minden erejét megfeszítette, de nem ért semmit; vagy azt kellene megírnom, hogy a táviró sodronyai megvillanyoztatták és felparancsoltatták minden „absens” kormánypárti képviselő, csakhogy azt a kis többséget, a mivel győztek, valahogy kiszoríthassák; hogy a többségbe bele voltak számítva a miniszterek, a horvátok s talán még a szász képviselő is csak így lehetett egy vékony többségre vergődni. Mind ezt matematikai pontossággal leírhatnám előre, — ha nem tudnám, hogy az „Egyetértés” meg a „Napló”, vagy esetleg a „Magyarország” szóról-szóra hozni fogja. Ennek rémnyében engedjek el nekem ezeket s inkább pillantsunk végig a letárgyalott törvényjavaslat felett elkövetett csatározásokon.

Töredelmesen be kell ismernünk, hogy a szabadelvű párt nem fegyverkezett úgy fel, mint az ellenség. Az ellenség Uchatius-ágyukkal szórta az argumentumokat s hogy nem „talált”, az nem az ő jóakarátán mult. A kormánypadokról még egyszerű Werndl-féle hátultöltők sem szóltak, csak amolyan hosszú nyakú flintákból lövöldöztek, melyek — mi tülés-tagadás — bizony nem sok argumentumokat bocsátottak ki. De hát mit is lehet várni egy képviselőháztól, melynek tagjai érdemekben megőszültek, itt-ott a Corpus Jurissal teljes ismeretségben derék jogászok is, a tudományok mezejéről is leszedték a javát, — szóval mindenhez értenek, csupán a hadi tudományhoz nem.

Pedig épen erre lett volna szüksége mindenki párt-nak annak megbirálásához, hogy vajjon a 10, vagy az 5 évi időtartam kívánatosabb-e a mostani katonai létszám fentartására. Erre bizony argumentumok kellett volna és pedig katonai szaktekin-télyektől, de hát ilyen az országházban nincs. — Mert azt akár bizonyosra is foghatom, hogy a kis Pulszkyt ilyenek nem tartják Háromszéken, de még az országházban sem. Az előadó, Márkus Ist-ván pedig akárhogy összeszedte is a „Feldienst” és „Terrainlehre” elméleti és Boszniában szerzett gyakorlati ismereteit, — mégis csak elmaradt ő a szaktudomány mögött minden ő talentumaival együtt. Mikor a katonák, egy-egy kipróbált ezre-des, vagy generalis, kiknek saját tapasztalataik vannak egy birodalom horderejét illető viszonyai-ról, végig olvassák az országgyűlési tudósítást, — bizony elmosolyodnak az egész „katonásdi”-ra. A kis Pulszky, meg Márkus Pista, mikor az ország-ház folyosóján együtt találkoznak, egymás szemébe nevetnek, mint az augurok.

Mindazáltal az ellenzéknek mégis csak kellett valamit mondani s Szilágyi Dezső és Simo-nyi Ernő valóban parlamentáris színvonalon álló beszédekkel támogatták az ellenzék azon kíván-ságát, hogy ha már okvetlenül 800,000 embert kell tartanunk, legalább 5 évre mondjuk ki ebeli kö-telességet az országnak. A többi szónokok aztán még ennyivel sem elégedtek meg, hanem pokolba kívánták a közös hadserget és mindent, a mi nek-ünk, mint államnak, bizonyos tekintélyt képes kölcsönözni a külföld s főként a muszka előtt. — Azon kedves körülménnyel keveset tördött a jó ellenzék, hogy például Oroszország szemmel látha-tólag fegyverkezik ellenünk, hogy a lengyel hatá-ron egymásután építik az erős várakat. „Erős vá-runk nekünk az isten”, s ebben a vallásos hitben még abba is belenyugosznak, ha Oroszország hoz-záfog azon utjához Konstantinápoly felé, mely ke-resztül vezet Magyarországon.

Itt súlyosodik ránk a mi nemzetünk végzet-teljes átka. — Jól látja, jól tudja, jól érzi, hogy mindaz, a minek most ellene beszél, roppant kárt hozna az országra, de mert nem tetszik neki Ti-sza Kálmán, tehát hadi pusztuljon az ország is. Szilágyi Dezső az után a fátyos beszéd után épen oly pironkodva lépte át a klubb küszöbét, mint Csanády bácsi, a ki életében talán először érte meg — roppant megbortránkozására — azt a szé-gyent, hogy az elnök tőle a szót meg nem vonta, Mindenki megélt az arcán, hogy ha mi s ügyet véd, de mikor a „magasabb pártérdek” így kívánták, nem volt mit tenni egebet.

Beh boldogok önök, hogy azokat a beszéle-ket nem hallottátok! — (A törvényjavaslat 47 szavazattöbbséggel elfogadtattott. Szerk.)

N.

Kossuth Lajos, mint megilletődve értesül a „Független Hírlap”, nagyon szívére vette a magyar országgyűlés azon határozatát, mely őt a honosítási törvény egy kegyetlen és kegyetlen szaksza alapján tiszvi távolléte következtében magyar polgári jogától megfosztja. Erzelmeiről tanuskodik egy megindító levél, melyet e tárgyban Helfy Ignác-hoz intézett s a melyet legközelebb közölni fog a „F. H.”.

— A képviselőház november 25-iki ülésében befektették az általános vitát a hadserget hadi létszámának újabb 10 évre való megállapításáról szóló törvényjavaslat felett. Beszéltek Szily, Hed-ry, Csanádi, kinek nagy derűltséget elmondott beszédét sajnálatunkra térszűke miatt nem közöl-hetjük; Sárközy, továbbá Márkus előadó, Pulszky Ágost, kik zárbeszédeiket tartották. Ugron Gábor zárbeszéde a másnapi ülésre maradt a szavazás-sal együtt.

A kassai kerületben a visszalépett Ferdinandy képviselő helyébe Bárczay Ödön szabadelvűpárti választott meg egyhangulag országgyűlési képviselővé.

A „Nemere” tárczája.

A divat.

2. ik Folytatás.

A nők öltözéke hosszú ingből állott, gyapot-ból, lenből, vagy selyemből, mely bő redőkben folyt alá. Felette másik pompás szoknya különböző szí-nekben, bíborral és virágokkal disztive; a derékon gyönyörű öv tartotta össze, melyhez egy kicsi börtáska volt erősítve apró szükséges eszközökkel telve; gyakran arannyal, drágakövekkel is ki volt rakva. Az arcot és mellet finom fátöl fedte. A felöltő egy nagy kendő volt a legkülönbözőbb szövetekből mindenféle színben. — Az arczfésztés különösen a főbb ranguaknál volt divatban; a szemhéjat és szemöldöt feketére festették, állító-lag bizonyos szembetegségek kikerülése czéljából. A fülönfüggők szaruból és nemes fémekből készül-tek, az ő testamentum szerint az orrkarikák sein voltak ismeretlenek. A nyakon aranyláncokat, gyöngyöt viseltek, melyek gyakran sok ezer tal-ler értékét képviseltek. A lábakon, sás-fa-vagy bőrtalp volt szokásos, későbbben a saru. A haját tekersebbe fonták, drága tükkel feltűzték és vagy hálószerű fejkötővel főtötték be vagy pedig szalag-gal kötötték át. A babylonok, persák, phönici-ek, nagyjában ugyanilyen módon öltözködtek, fi-nomabb-durvább szövetekbe, melyek magukon visel-tek a nép jellegét.

A klasszikus görögök divat dolgában nem sokat beszélhetnek magukról. A görög konty, a vállon összekapcsolt dusredőzetű s e mellett mégis plasztikus finom kontós és klasszikus szépség, szi-goru erkölcsök; hová ennél szebb divat! — Divat volt az erőteljesség, a művészetek kedvelése. Pá-ratlan szépségű jelenet lehetett, hogyan küzd két nő az olympiai játékokon a koszoruért. A szigorú Lacedémonban a törvény csak a nyilvános nők-nek engedte meg a drága ruhák viselését. A ru-házat többnyire gyapjuból készült, melyet maguk

termeltek; az argonauták aranykapjas Jasona le-hetett azon nemzetgazdász, a ki a kolchisi gyap-jut Görögországban meghonosította. A reggeli órá-kat a görög nők az öltözködéssel töltötték el, a fürdés, a kenőcsök használása általánosan divato-zott, később az arczfésztés is. A haját fűrtözve viseltek, mint ez a görög szobronok látható és sűtvőssal fodorították.

Mikor a görög hajadon férjhez ment, atya ezen szókkal adta át őt vőlegényének: „neked adom leányomat, hogy unokáimnak törvényes aty-jává tegyelek.” Az eljegyzést egy csókkal pecsé-telték meg. Mi történtek ma, ha a csóknak meg volna ezen jelentősége! — A lakodalom alkalmával állatokat is áldoztak, a menyasszonyt és vőlegényt drága ruhákba öltöztették, virágokkal és koszoru-kkal disztitették föl. A lakodalom estélyén az új há-zaspárt kocsin a vőlegény lakására vitték, fáklya-sok, énekesek és tánczosok kíséretében. Mihelyt a menyasszony kiszált, a kocsi tengelyét elégették annak jeléül, hogy a fiatal nő előtt a visszatérés útja el van vágva. — Napjainkban, mikor anyai asszony „hazajáró lélek,” nem volna tán czélsze-rűtlen követni azt a példát, ha nem kellene a ko-csibér túlságos emelkedésétől tartani.

A rómaiaknál kétségben a nők teljesen el voltak zárva a külvilágtól. Működési körük csupán a házra terjedt ki. — Otthon fontak, szőttek és gondozták a gyermekeket. Miután a nők jogai törvény által szabadabban határozottak meg, az ebből származó fényűzés terjedésével folyton ki-sebbedett a férfiak joga és szigora, de annál inkább kihalt a régi római nő egyszerű jelleme.

A nyilvános mulatságokban közösen vettek részt nők is férfiak. A nők rengeteg időt töltöttek a fürdőkben, melyeknek divatja általános volt. A divatos fürdők voltak ugyanis a nyilvános össze-jövetelek helyei, ott beszéltek el a sógorasszonyok a komaasszonyoknak a szép szomszédasszonyok pikáns históriáit, a mi akkor is épen úgy divatban volt; mint ma. A fürdőkben adták és fogadták a hivatalos viziteket, ott voltak többnyire a könyv

tárak, ott olvasták fel a költők és írók műveiket. Ezen divatnak nyoma a „kursalon”-ban lelhető fel, a mely nélkül jelenleg hírneves fürdőhelyet alig lehet találni. A helyi közfürdők hiánya s a nevez-tes gyógyforrások divatba hozták a mai civilizált világ fürdőre való vándorlását, a mi sokan nem másért tesznek, mint csupán azért, hogy a divat-nak hódoljanak.

A római divat titkaival megismerkedni úgy hiszem a nagyon tisztelt hallgatóságunk nem lesz ellenére. Lássuk mit mivel egy előkelő római nő a reggeli órákban.

A derengő világosság, mely a függönyökön át-tör s a várakozó rabszolganők csoportjának halk suttogása felébresztette az urnót. A mint fejtét föl-emeli elrémülhettsz tőle. Egyik egykoru író a pá-viánéhoz hasonlítja a felkelő urnó arczát. Este le-vektvéskor ugyanis egész arczát számartejjel áza-tott kenyérből készített péppel kenték be, ez éjjel megszáradt s reggelre úgy néz ki, mint a megvedlett gipszálarcz. Mikor az urnó megjelen az öltöző szobában a rabszolganők közül előlép a kendőző és fogtisztító. Az urnó arczát lemosás-k langyos számartejjel, aztán befestik fehér-pirosra, a szempillákat és szemöldöt feketére, megstíztítják a fogait s berakják a hiányzó helyébe az elefánt-csont fogakat. Ekkor előlépnek a fodrászok, a kiknek kezei alatt a természetes barna haj nem-sokára aranyársága színt nyer, mert ez a divat mi-óta a római nők megismerték a germánokat! — Csudálatos, hogy a mások haja iránt táplált elő-szeretetet minden helyen és időben fellelhetjük. — Négy rabszolganő alig készült el vlahára a fej rendbehozásával. Az egyik a sűtvásat kezei, a második drága kenőcsöket, olajakat fecskendez a fűrtök közé, a harmadik fonadékba rendez zo-kat, hajtükkkel összefogja s arannyal behint a negyedik a fémtükröt tartja urnoje elő. —

Vége a főkomorna jelenti, hogy a virág- és koszoruárusnők bebecsátásért eszednek. Ezen le-ányok vitték egyuttal a szerelmi postás jövedel-mező tisztét. A virágársleány belép, nagy tömeg